

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. бр. 12592/12
06.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. Из ..., власника Б.Б., са седиштем у ..., у Улици ... број ..., кога заступа пуномоћник Ивана Кајганић, адвокат из Београда, Улица Молерова број 17, против туженог Градске управе града Београда, Секретаријата за инспекцијске послове, Сектора за нормативне и управно-надзорне послове, ради поништаја решења Х-10 број 355.4-239/2012 од 23.07.2012. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Комуналног инспектора Одељења за инспекцијске послове Управе градске општине Врачар у Београду број 355-422/2012 од 11.05.2012. године, којим је наложено тужилји власници Б.Б. са седиштем у ..., улица ... број ..., да у року од 2 дана од дана пријема решења са јавне површине, у улици ... број ... у ..., на делу платоа и степеништа пешачке комуникације између улица ... и ... у ..., уклони башту отвореног типа која се састоји од 7 столова 27 столица и 3 самостојећа сенила, јер је постављена без одобрења надлежног општинског органа, уз клаузулу да жалба изјављена на решење не одлаже извршење истог.

У тужби, којом је покренула управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 02.10.2012. године, тужилја преко пуномоћника, истиче да тужени није био стварно надлежан за поступање у овој правној ствари јер простор на коме је постављена предметна башта не представља јавну, већ приватну својину, при чему башта нема обележја “објекта” у законском смислу, због чега се не може ни примењивати одлука о условима и начину постављања привремених објеката на јавним површинама у Београду. У оспореном, као ни у првостепеном решењу није наведено где се тачно налази пословни објекат, посебно на којој катастарској парцели, указујући да се башта отвореног типа угоститељске радње никада није налазила на јавној површини, већ је иста постављена на површини која представља двориште зграде у улици ... број ..., а које је у целини приватна својина. Како право својине и коришћења тог дворишта имају искључиво једино власници посебних физичких делова зграде, то је од једино надлежног субјекта и добијена сагласност за коришћење истог, па је нетачан навод да је башта постављена без одобрења. У прилог томе иде и чињеница да су власници станова дана 06.04.2011. године поднели захтев за конверзију права коришћења на изграђеном грађевинском земљишту у државној својини у право својине свим власницима посебних физичких делова стамбене зграде која је корисник предметног земљишта. Даље наводи да су нетачни и наводи из решења да је башта постављена на делу који представља

пешачку комуникацију између улице ... и ..., јер ни једним важећим прописом није предвиђено да двориште зграде може у целој површини представљати пешачку комуникацију и на тај начин променити статус у јавну површину. Пешачку комуникацију евентуално може представља каскадни, наткривени део уз зграду, ширине око 2 метра, који станарима и служи за прилаз улици, односно улазу зграде, а ни на који начин пешачку комуникацију не може представљати двориште у површини од 23а и 79 м², при чему је јасно прописано на који се једино начин, у складу са законом, може утврдити право пролаза кроз приватни посед, а што у конкретном случају није учињено, на што упућују одредбе члана 8. Закона о основама својинско правних односа и члана 58. Устава Републике Србије. У тужби се указује и на члан 154. став 1. Закона о општем управном поступку као и члан 238. Закона о парничном поступку у вези доказне снаге јавне исправе (копије плана) Републичког геодетског завода Службе за катастар непокретности КО ..., коју тужени у потпуности игнорише. Наводи и да у смислу члана 2. став 1. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, башта угоститељског објекта која се састоји искључиво од столова и столица постављених у дворишту зграде без конструкције испод, на, или око баште се не може третирати као (објекат) па макар и привремени. Указује и на незаконито поступање туженог у погледу одлучивања у ставу II изреке првостепеног решења, што је потврђено оспореним решењем. Сматра да је жалба имајући у виду одредбу члана 4. став 2. Закона о комуналним делатностима морала имати суспензивно дејство. Посебно незаконитим сматра позивање на подзаконски акт - Одлуку о комуналној инспекцији, којом је предвиђено да жалба не одлаже извршење, с обзиром да је у супротности са хијерархијски вишим правним актом Законом о општем управном поступку и то чланом 221. став 1. напомињући да нису испуњени услови ни из става 2. тог члана. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је комунални инспектор првостепеног органа дана 04.04.2012. године, извршио инспекцијски преглед баште отвореног типа у ..., у улици ... број ... и том приликом утврдио и записнички констатовао да је у саставу угоститељског објекта Б.Б. са седиштем у улици ... број ..., на делу платоа и степеништа пешачке комуникације, између улица ... и ..., постављена башта отвореног типа која се састоји од 7 столова, 28 столица и 3 самостојећа сенила и да је иста постављена без одобрења надлежног органа. Позиву комуналног инспектора се дана 19.04.2012. године, одазвала Ивана Кајганић, пуномоћник тужиље и изјавила да записник оспорава у целости, доставивши писмено изјашњење и фотокопију одлуке Скупштине стамбене зграде број ... улици ..., којом су станари наведене стамбене зграде дали сагласност да Б.Б. која се налази у приземљу стамбене зграде на наведеној адреси, може да користи плато испред локала и зграде у дворишном делу, као летњу башту у времену прописаном за постављање летњих башти и копије плана Републичког геодетског завода број: 953-2-1073 за КО ..., број поседовног листа ... за кат. парцелу број ... из кога се види да се на наведеној кат. парцели налази земљиште под објектом у површини од 12,76 м², 3,17 м² и двориште у површини од 23,79 м².

Одредбом члана 2. став 1. Одлуке о условима и начину постављања привременим објеката на јавним површинама у Београду ("Службени лист града Београда", бр. 31/02...10/11), прописано је да је привремени објекат у смислу ове одлуке мањи монтажни

објекат, киоск, летња башта и други слични објекат за продају прехранбених и других производа на мало, за пружање угоститељских и занатских услуга и за задовољавање других потреба грађана (телефонска говорница, јавни WC и др.). Чланом 3. став 1. исте Одлуке, прописано је да величину, изглед и друге услове за постављање летњих башти на подручју градских општина: Вождовац, Врачар, Звездара, Земун, Нови Београд, Палилула, Раковица, Савски венац, Стари град и Чукарица утврђује посебним актом орган Градске управе надлежан за послове урбанизма, а за градске општине: Барајево, Гроцка, Лазаревац, Младеновац, Обреновац и Сопот орган Општинске управе надлежан за послове урбанизма. Одредбом члана 6. став 1. тачка 1. Одлуке, прописано је да је јавна површина у смислу ове одлуке грађевинско земљиште намењено за јавно коришћење и то: улице, тргови, слободни простори између зграда намењени за јавну употребу, пролаз између колонада, јавни пасаж, пешачке комуникације, интерне саобраћајнице, подземни пешачки пролази, подвожњаци, надвожњаци, јавна степеништа и мостови. Одредбом члана 16. исте Одлуке, прописано је да одобрење за постављање башта на захтев правног лица, односно предузетника који обавља угоститељску делатност у чијој је функцији башта, издаје организациона јединица управе градске општине надлежна за комуналне послове. Ближа садржина захтева и документација која се подноси уз захтев за постављање баште одређује се посебним актом из члана 3. став 2. ове Одлуке. Одобрење се издаје у форми решења и садржи нарочито: место, површину која се заузима, тип баште: отворена или затворена, елементе које чине башту, време на које се поставља и обавезу уклањања по истеку важности одобрења. Саставни део решења из става 2. овог члана, чини техничка документација изграђена и оверена у складу са посебним актом из члана 3. став 2. ове Одлуке.

Одредбом члана 12. став 1. алинеја 1. исте Одлуке, прописано је да се привремени објекат уклања, када је објекат постављен или се користи без одобрења. Одредбом члана 21. Одлуке, прописано је да надзор над применом одредаба ове одлуке врши организациона јединица градске управе града Београда надлежна за послове урбанизма. Инспекцијски надзор над спровођењем ове одлуке врши комунална инспекција. Контролу над применом ове одлуке у складу са законом и другим прописима, врши комунална инспекција. Чланом 22. Одлуке, прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора комунални инспектор овлашћен да решењем нареди уклањање привременог објекта у случајевима предвиђеним чланом 12. ове одлуке.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово из разлога што је у поступку на несумњив начин утврђено да је предметна башта постављена на јавној површини – пешачкој комуникацији, а да за постављање исте тужила не поседује одобрење надлежног органа.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је уведеном управном поступку на несумњив начин утврђено да је предметна башта отвореног типа постављена на јавној површини без одобрења надлежног органа. Наиме, у питању је простор који представља пешачку комуникацију, који у смислу члана 6. тачка 1. наведене Одлуке представља јавну површину. Поседовање одлуке власника станова о давању сагласности за постављање баште, није од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, имајући у виду да је за постављање баште неопходно у смислу члана 16. став 1. наведене Одлуке прибавити одобрење од стране надлежног органа, односно од организационе јединице управе градске општине надлежне за комуналне послове. Неосновани су и наводи

тужбе да башта није објекат, што по мишљењу тужиле, искључује примену наведене одлуке, будући да се у смислу члана 2. Одлуке, привременим објектом, између осталих сматра, и башта угоститељског објекта, која врста објекта се не може уподобити са објектом из члана 2. став 1. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, будући да се у тој одредби, као објекат, не помињу привремени објекти, па ни типа летње баште. Такође, не доводи се у питање ни надлежност комуналне инспекције, која у смислу одредбе члана 21. став 2. наведене Одлуке, врши инспекцијски надзор над спровођењем одлуке, при чему је комунални инспектор у смислу одредбе члана 22. исте Одлуке, у вршењу инспекцијског надзора овлашћен да решењем нареди уклањање привременог објекта у случајевима предвиђеним чланом 12. Одлуке. Дакле, тужбом оспорено решење је према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене цитиране одредбе одлуке ближе наведене у образложењу побијаног решења, у коме су јасно наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.02.2015. године, 20 У 12592/12

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ